

[Niels Westerby.]

på længere sigt at stile imod, at folketingsmænd fik meget højere indkomster, end de har nu, men at der så samtidig blev fastsat bestemte og temmelig rigoristiske bestemmelser om, i hvilket omfang folketingsmænd må have biindtægter af forskellig anden art. Jeg tror, det ville være en vigtig ting, men vi kan foreløbig tiltræde de ændringsforslag, der er stillet om folketingsmænds vederlag.

Dernæst vil jeg knytte et par kommentarer til det ændringsforslag, som det ærede medlem hr. Iver Poulsen har stillet uden for betænkningen. Det ærede medlem har foreslået, at man i realiteten ophæver spærreglen. Spærreglen er jo særlig betænkelig derved, at de store partier misbruger den i agitationen, når der er folketingsvalg, og siger til folk: I må ikke stemme på de mindre partier, for der kan jo ske spild af stemmer derved. Det mest betænkelige ved reglen er ikke selve indholdet, men det, at de store partier misbruger den i agitationen under folketingsvalg.

Jeg er i princippet enig med det ærede medlem hr. Iver Poulsen om, at spærreglen er uheldig og er en demokratisk indskrænkning. Men som det er blevet sagt af professor Bent Noack: liberalt centrum ønsker ikke at komme ind i folketinget ved næste valg igennem vinduet, vi ønsker at komme ind igennem døren. Og vi ønsker ikke at bidrage til at gøre vejen til folketinget ved det næste valg lettere for os selv og føler os selv som værende part i denne sag. Vi forbeholder os efter det næste folketingsvalg at stille forslag om, at spærreglen ophæves, men da vi føler, at vi for tiden er part i sagen, vil vi undlade at stemme om det af det ærede medlem hr. Iver Poulsen stillede ændringsforslag.

Dernæst vil jeg gerne knytte et par kommentarer til bestemmelsen i lovens § 23, således som den er i den højtærede indenrigsministers lovforslag. Denne bestemmelse handler om folketingsmedlemmers adgang til at anmelde partier og betyder, at denne adgang til at anmelde partier for folketingsmedlemmer er ophævet. Jeg vil gerne her gøre opmærksom på nogle uhel-

dige ting i selve bestemmelsen og ved dens vedtagelse.

For det første står der jo, at folketingets formand skal meddele til indenrigsministeren, hvilke partier der ved sidste folketingsvalg opnåede repræsentation i folketinget og fortsat er repræsenteret i dette. Der vil nemt kunne opstå en situation, hvor det kan blive højt uklart at fastslå, hvilket parti der opnåede valg ved det sidste folketingsvalg. Man forestille sig f. eks., at partiet folkesocialisterne blev spaltet i to, at det ærede medlem hr. Aksel Larsen og 3 medlemmer af folkesocialisternes parti stod i én gruppe, og at 6 medlemmer af folkesocialisternes parti stod i en anden. Hvem er så det folkesocialistiske parti? Hvem skal afgøre det? Ja, efter lovforslaget, som det er formuleret, må det vel være den højtærede formand, men det er vist en afgørelse, som er meget vanskelig at træffe. Man kunne forestille sig den tanke, at partiet venstre blev spaltet, at f. eks. det ærede medlem hr. Poul Hartling og 12 medlemmer følte sig draget over imod det ærede medlem hr. Skytte, medens det ærede medlem hr. Erik Eriksen og 20 medlemmer af venstre følte sig draget over imod det ærede medlem hr. Poul Sørensen. Hvem er så venstre? Og hvem skal afgøre det? Skal man gå til domstolene med det? Og hvis man fastslår, at man skal gå til domstolene med det, kan man simpelt hen ikke nå at få en sådan afgørelse, hvis det er en spændt politisk situation; så hurtigt kan domstolene overhovedet ikke arbejde.

Dernæst vil jeg om § 23 sige, at det er slået fast under første behandling, hvor jeg gjorde opmærksom på det, at dette var en bestemmelse, der havde tilbagevirkende kraft. Det erkendte den højtærede indenrigsminister i sit svar til mig. Ja, den højtærede indenrigsminister har jo en sjælden evne til fikse formuleringer — jeg vil næsten sige en uovertruffen evne. Den højtærede indenrigsminister komplementerede mig for, at jeg havde fundet noget. Ja, jeg vil da sige til den højtærede indenrigsminister, at det ikke er noget, der er fundet; her drejer det sig om et princip, om at give love med tilbagevirkende kraft. Det er jo i et retsdemokrati en fundamental regel, at man ikke